

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Deorum concilium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

ἰβητὶ ῥυκάλῃ δὲ κίπῳ τὰ ῥῶδ' ἔχουσα. i. qui excubias deseruisse, in foro palam describi, infamie notaq; causa: tanquā is quod in ipso erat, Rempub. prodiderit, loco relicto, r Non illos annulos.] Priscorum superstitio plurimū tribuit annulorū efficacia, ita ut venditari venter incantamentis variè efficaces, alij contra morsus ferarū, alij aduersus calumnia: alij ad alia, vel depellenda incommoda, vel comoda concilianda ijs q; referret. Aristoph. in Pluto: Φοβῶν τὰς ῥυκάλῃ δὲ κίπῳ τὰ ῥῶδ' ἔχουσα. i. quādo gesto hunc annulum. Hinc quidē Φεγγυρίῳ ἔχουσα appellat. Tales annulos Timolans coplures sibi optat hic, & quales habebat Gyges: alium q; disceret, alius quo gratus & amabilis redderetur, alius per quē liceret volare, &c. Quidā huiusmodi annulos construendos docēt, quādo stella aliqua ascendit fortunata, & a luna feliciter aspecta, vel cū ea iuncta, tumq; lapidē herbarūq; huic stellæ subditā, capiendā precipiunt, huiusq; metallū cōforme: q; libenter ut nugas pretereo. s Extra teli iactū.] hoc est, in iuro citraq; periculis. Optat enim pennas, ut è sublimi spectare possit dimicantes, ipse minus à iaculis Translatū est à bellis, ubi q; nolunt ferri iaculis longius semouēt sese, q; ut possint contingi iactū teli, aut in loco à iaculis deserto se conuert. Quod frequens est apud eundē Lucianum, ac eo vsus est in dialogis, Cyclopi & Neptuni, Veneris & Cupidinis. In Nigrino. Contra apud eundem in Bacchis, obnoxius periculo dicitur ceteris & βίβησιν. i. intra teli iactum.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΑΗ.

DEORVM CON-

σις.

cilium.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Rvsusum hoc loco Lucianus deorum gentiliū vanitatem atq; stultitiā more suo deridet: hominūq; superstitiōnē tacitè reprehendit, qui ridenda aded atq; absurda de illis sibi ipsi persuadeant ac credāt. Est autē festiua quædā imitatio, qua exemplū Atheniensis reipub. cōcilium Deorum haberi fingit, super ijs videlicet q; ceu notū ac peregrini in ciuitatem ac cœtū deorū irrepissent. Accusatoris igitur vicē Momus generalis deorū cæterorū sugillator suscipit: q; principio quidē cōmuni nomine in eos q; partim ex dijs, partim ex hominib. nati, in cœlū

recepti

recepti fuerant, tanquam nothos ac peregrinos inueh-
 tur. Præcipuè verò Dionysiu accusat, vt q non solùm ipso
 aduentus in cælo sit, verùm etiã alios quosdam barba-
 ros & informes, numeroq; deorũ profus indignos fecũ
 introduxerit. Atq; huius rei tanquam auctore & causam
 Iouem quoq; in crimẽ vocat. q̄ is cũ mulieribus morta-
 libus nũc hac, nũc illa specie transformatus concubat, ac
 postea ex illis procreatos liberos inter deos referat, &
 in cælo colloct. Itaq; iam illius exemplo etiam deas cũ
 viris hominib. cõgredi cõpisse, ac liberos ex iisdẽ sustu-
 lisse. Secũdo aut loco eos q & Barbari. & ex solis homi-
 nibus procreati, pro dijs haberẽtur, insectatur, illorũ in-
 dignitatẽ, cũ ob personarum ac linguẽ fœditatẽ, tum
 ob ea quæ ex eo q̄ in cœlũ recepti essent, consecuta sint,
 exaggerans. Inter quos præcipuè Aegyptiorũ absurdita-
 tem persequitur, quorũ alij canũ, alij boum, alij aliorum
 turpium atq; brutorũ animantium specie colorẽtur. Po-
 stremò etiã philosophorum illa plausibilia ac vulgò ia-
 ctata nomina arripit, puta Virtutẽ, Fatũ Naturam, &c. vt
 quæ nõ noua ac peregrina sint, sed ne vsquã quidẽ exi-
 stant. Quo loco & temporũ suorũ vitia, & philosopho-
 rum vanitatẽ simul norãsse videtur, vt qui verbis quidẽ
 multa de virtute iactarint, ipso aut opere quiduis potius
 quàm virtutẽ & honestatẽ præstiterint. Quòd aut fati &
 naturæ quoq; meminit, eò pertinet, quòd cultus deorũ
 paulatim sublatus fuit, quando homines à philosophis
 edocti, fato quodã & naturali rerum ordine ac serie, non
 deorum benignitate fieri ac geri omnia, opinari cõpe-
 runt. Atq; ad hunc modum accusatione sua peracta, Mo-
 mus decretum quoq; à se compositum proponit ac re-
 citat, quo ipso quoq; ad exemplum Atheniensium pso-
 phismatum, qualia multa temporibus Demosthenis, &
 paulò supra quoque facta sunt, effictò, iubentur dij co-
 gnitiones diuinitatis & originis quisq; suæ ad proximũ
 concilium afferre, vt qui peregrini & aduentitij re-
 pecti fuerint, è cœteru ac ciuitate deo-
 rum remoueantur.

ZHNOΣ, EPMOY
 κ' Μόμω.

Ἐκέρτι τονθοσ
 εἰς τε, ὁ θεός,
 μηδὲ κατὰ γω-
 νίας αὐσρεφό-
 ροι, πῆς δὲ ἀπύλοισ υιοινοσ
 λοιγῶδε ἀγανακτῶντες, ἃ
 πομοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡ-
 μῖν ἢ συμποσίω ἀπ' ἰπέπυρ
 ἀπὸ δότω πύρι τέτωρ ἰα-
 κησία, λεγίτω ἕκαστος τὸ
 φανέρωρ τὰ δολκῶντά οἱ, καὶ
 λατηγοράτω. σὺ δὲ κέρυθι, ὃ
 Εομῷ, τὸ κέρυγμα τὸ ἰκ' ἢ νό-
 ρω. Ερ. ἀκοί, σίγα τίς ἀγο-
 νόωμ βόλιτω τῶν κελίωρ
 θεῶν, οἷς ἕξιτω, ἢ δὲ σκέψις
 πύρι τῶν κελίωρ καὶ ξύρωρ.
 Μῶ. ἔγω δὲ Μῶμι, ὃ Ζεῦ, εἰ
 μοι ἰπιπέψας ἀπέμ. Ζεῦσ.
 τὸ κέρυγμα ἡδύ ἰέλιωρ, ὡσ
 τε ἔδρω ἡμῶ δέκω. Μῶ. φα-
 μὶ τῶντων δαυὰ ποιεῖν ἐνὶ
 ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχην θεοῦσ

IUPITER, MER-
 curius & Momus.

E POST-
 hac clanculū
 confusurretis,
 ὃ Superi, neq̄
 ad angulos cō-

uersi, in aurem alter cum al-
 tero colloquamini, indignā-
 tes multos parū dignos no-
 siri symposij esse participes:
 verū postea quam coactum
 est concilium, quisque pro-
 palām in medium suam ad-
 ferat sententiam, & quae ac-
 cusatione digna sunt accu-
 set. Caterū, Mercuri, præ-
 conium illud ex lege clara
 voce promulgato. MER.
 Arrige aures, vocem com-
 prime: Quis ex dijs seniori-
 bus & perfectis, quibus per-
 missum est, in concione
 verba facere vult? Ipsa de-
 liberatio de inquilinis &
 hospitibus futura est. MO.

Ego Momus, ὃ Iupiter, si fandi copiam mihi feceris. IV.
 Iam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est: ita-
 que meo permissu nihil opus est. MO. Aio itaque nonnullos
 nostrū vitiosē & improbē facere, quibus non satis est
 semet

ἔξ ἀνθρώπων αὐτὸς γιγνώ-
 θαι, ἀλλ' ἂ μὴ καὶ τὸς ἀκο-
 ρεῖας καὶ θεράποντας αὐτῶν
 ἰστίμως ἡμῖν ἀφφανῶσιν,
 ἰδὲν μίγα, ἔδδ νειανιδὸν
 εἶονται ἠγάσασθαι. ἀξιῶ δὲ,
 ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι
 δουραῖ ἐπέειν ἔδδ ἦν ἄν ἄλλο-
 ρος διωαίμην. ἀπὸ πάν-
 τος μὲ ἰέσιν, ὡς ἐκλυττόρος
 ἂμι πλὴν γλώττων, καὶ ἔδδ
 ἄρ κατασιωπήσασαι τῶν ἑ-
 καλῶς γιγνομένων. διελίξ-
 ζω ἦ ἅπαντα, καὶ λέγω
 τὰ δοκῶντά μοι ἐς τὸ φα-
 νερόν, οὔτε διελίξω τινα,
 οὔτε ἕν' ἀδὲς ἐπικαλύψω
 πλὴν γλώττω, ὡς τε καὶ ἐ-
 παλθὲς δοκῶ τοῖς ποικίλοις,
 καὶ συκοφαντικὸς πλὴν φύ-
 σιν. ἀημείσις τις κατήγορ
 ἢ αὐτῶν ἰπονομαζόμεν
 πλὴν ἀπ' ἐπέειν ἔξεισι, καὶ
 ἐκλύμνεται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 διελίξ μετ' ἑξοσίας ἐπέειν,
 ἔδδ ἡποσαλέμην ἔρῳ.

πολ-

et communis omnium accusator ab illis vocor. Sedenim posteaquam licitum est atque ita iam proclamatum, et tu Iu- piter cum libertate loquendi facultatem mihi concesseris, nihil dissimulanter tacitum aut prateritum dicturus sum.

semet deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedisequos et famulos nobis honore pares esse ostenderint. quatin te nil magnum aut iuvenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, esse fari possim. Sed me omnes ex æquo nouerunt, quàm liberæ linguæ deus sim, et quàm nihil eorum quæ parum honestè et decorè sunt, reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi optimè aut secus facta videntur, proloquor, neque reformidans cuiusquam auctoritatem neque præ verecundia sententiam meam concealans. Quapropter et onerosus multis esse videor, et natura sycophanicus, dum popularis quispiam

πολλοὶ γὰρ, φημι, ἐκ ἀγαπῶν-
των ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν αὐ-
τῶν ἡμῶν ξυνοδείων, καὶ ἐδω-
χοῦνται ἐπ' ἵσους, καὶ ταῦτα,
θνυδὲξ ἡμισίας ὄντων, ἐπι-
καὶ τὸς ἀπέρετας καὶ διασώτας
τὸς αὐτῶν ἀνυγαγοῦς ἐς τὸν
ἔρανόν, ἢ παρ' ἑξαφῶν, καὶ
νυδὲξ ἵσους διανομάς τε νέ-
μονται, ἢ θνυδῶν μετέχουσιν,
ἢ δὲ καταβαλόντων ἡμῶν τὸ
μυδίκιον. Ζεὺς, μὴ δὲν ἀνιγ-
ματωδῶς, ὃ Μῶμι, ἀπὸ σαρ-
φῶς καὶ ἀγρῶν δλυ δέξει,
πεσιθῆς καὶ τοῦνομα νυδὲξ
ἐς τὸ μέσον ἀπέρετα σοὶ ὁ
λόγῳ, ὡς πομποῦς ἀνάσταρ,
καὶ ἐφ' ἑρμῶσαν ἀποσι ἀλ-
λων τοῖς λιγομέθοις. καὶ δὲ
παρρησιασλῶ ὄντα, μὴ δὲν
ὄντῶν δέξασθαι. Μῶ. εὐγε, ὃ
Ζεῦ, ὅτι καὶ παρορηώας με-
πέδ πλὴ παρρησιαρ, ποῖς
ἢ ἡ βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς,
καὶ μεγαλόφρου, ὡς τε ἐρῶ
καὶ

Muli sunt, inquam, non con-
tenti quod ipsi in deorum
concilium admisi, nostri
contubernij sint participes,
quodq; pari sorte nobiscum
conuiuantur, præsertim cum
ex dimidio homines eos
esse constet: adhuc etiam mi-
nistros suos & chori in sa-
cios caelum subduxerunt,
eosq; duos fecerunt adscri-
ptitios: & nunc æqualem
cum alijs distributionem au-
ferunt, & sacrificiorum
consortes sunt, neque pensio-
nem in inquilinos confis-
tutam nobis persoluentes.
IVPIT. Ne quid obscureis
ambagibus inuoluas, ὃ Mo-
me, verum perspicuè & di-
lucidè, quæ sentis eloque-
re, additis quoque nomini-
bus. Iam enim in medium
ita oratio tibi projecta est,
ut multos pariter in su-
spicionem rapiamus, ac
alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Opor-
tet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.
MO. Euge, ὃ Iupiter, quandoquidem me ad linguæ li-
bertatem cohortaris, sit verò hoc abs te animo profusus
regio & magnifico: proinde nominatim quoque tuo ius-

καὶ τὸνομα. ὁ γὰρ οἱ γυναιό-
 ται. Διόνυσος, ἡ μάθηρω.
 πρὸ ἄρ, ὅθ' ἔμλω μνηρόθω,
 ἀπὸ στροφοίνικος τινος ἰμ-
 πόρω, τῷ Κάδμω θυγατρι-
 σῆς, ἡπίπερ ἤξειθαι τῆς ἀθα-
 ρασίας, οἱ μὲν αὐτός ὄνηρ
 ἐδίω, ὅτι τὸν μίτραρ ὄρε
 τὸν μέθω ὄρε τὸ βᾶδισμα.
 κάττες ἔρ, ὄμα, ὄρατε, ὡς
 ὄδω, καὶ γαυακῆ τὸν φν-
 γη, ἡμίμαις, ἀπρότος ἔωθω
 ἀπρότως ὁ δὲ καὶ ὄλω φρα-
 γίαρ ἀσπείνησθ' ἡμῖν, καὶ τ'
 γερὸν ἰπαρόμω πᾶρσι,
 καὶ θιδε ἀπέφλω, τὰρ Πάνα,
 καὶ τὸν Σιλωδῶν, καὶ Σατύ-
 ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ ἀ-
 πόλους τοὺς πομπῆς, σιργη-
 τικὸς ἀνθρώπων, καὶ τὰς μορ-
 φὰς ἀποκόδοις. ἄρ ὁ μὲν λέ-
 γατα ἔχων, καὶ ὄσον ἐς ἡμι-
 σείας ἐς τὸ κάτω ἀγροίκους,
 ἢ γένησθ' βαθὺ καδαμῆ, ὅ-
 ὄνηρ πᾶς ἀσφῆρων ἐσίω.
 ὁ δὲ φαλακρὸς γέρον, σιμὸς
 τὸν βίνα, ἐπὶ ὄνον τὰ πομπῆ
 ὄρῶ

pram referens, barbamiq; profundam nuriens, parum
 ab hircō discrepat : alter verò^b senex caluitio & simis
 paribus deformatus, plurimum super asinum inequitans.

genes

sue eosdem perstringam. Ille
 enim generosissimus Dio-
 nysus, semihomo existens,
 neque à materna stirpe Grae-
 cus, sed Syrophanicis eu-
 iuspiam Mercatoris, nempe
 Cadmi nepos, postea-
 quam immortalitate dona-
 tus est, cuiusmodi quidem il-
 le sit, non dico, neq; mitram,
 neq; ebrietatem neq; erran-
 tem eius incessum vitupera-
 bo. Omnes enim, ut opinor,
 videis quàm mollis sit & ef-
 feminatus delicijs, dimidio
 insanis, statim à summo
 mane merum spirans. Ille ve-
 rò totam fratrem nobis in-
 duxit, & toto choro adue-
 cto praesid est, deosq; deo
 claravit & Pana, & Sile-
 num, & Satyros, agrestes
 quospiam & caprarios per-
 multos homines saltationi
 deditos, & forma monstro-
 sa spectabiles : quorum hic
 quidem gerens cornua, a dis-
 midia parte corporis ca-

ὀχέμην, Ἄνδρες οὐρ. οἱ
 δὲ Σάτυροι, ὄξῆς τὰ ὦτα καὶ
 αὐτοὶ φαλακροὶ, λυράσια,
 οἷα τοῖς ἄρτι γυνυθῶσιμ
 ἑίροις τὰ λήρατα ἑποφύ-
 ται, Φρύγῳ τινὲς οὐτῶ. ἔχουσ
 οἱ δὲ καὶ οὐράς ἅπαντες ὄρᾶ-
 τε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποῖᾶ ὁ
 γυνάδης; εἶτα θαυμάσομεν,
 ἂ καταπρονοοῖσιν ἡμῶν οἱ
 ἄνθρωποι, ὄρῶντων οὕτω γί-
 νοις θεοὺς, καὶ τρασίους. ἰὼ
 ῥῆ λήρα, ὅτι καὶ δῶα γυναι-
 κας ἀνήγαγε, πλὴν ἰσορρομῆ-
 ούω ὄσαρ αὐτοῦ, πλὴν Αἰείδ-
 ἄνδρ, ἡς καὶ τὸν εἰφανοῖ γυ-
 κατέδειξε ὡ τῶν ἀστέρων χο-
 ρῶ, πλὴν δὲ Ἰακείου τοῦ γεαρτοῦ
 θυγατέρα, καὶ ὁ πάντων γυ-
 νοιότατον, ὃ θεοί, καὶ τὸν
 λυρά τῆς Ηειρόνης καὶ τῆ-
 ὄρ ἀνήγαγε, ὡς μὴ ἀνῶ-
 το ἡ πᾶς ἂ μὴ ἔξῃ ἐν ὡ
 οὐρανῶ τὸ ξαύθον ἱκῆνο,
 καὶ ὅπρ ἡγάπα λυρίδιον.
 ταῦτα ἐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ,
 καὶ παρῖνία καὶ γέλω; ἀ-
 κούσατε δὲ οὐκ καὶ ἄλλους.
 Ζεὺς, μεθῆρ, ὦ Μῶμε, εἴπης,
 μήτε περὶ Ἀσκληπιῶ μήτε
 περὶ Ηρακλῆους ὄρῶ ῥῆ, οἱ

genere Lydus est. Caterum
 c Satyri acutis auribus, &
 ipsi calui & cornigeri, qua-
 lia ferè hædis nuper natis
 excrescunt cornua, Phry-
 ges quidam existentes. Sunt
 verò caudati omnes. Vide-
 te cuiusmodi deos nobis fa-
 cit generosus ille. Mitto e-
 nim dicere quòd & duas
 mulieres adduxerit, altera
 ram amicam suam existen-
 tem, nempe d Ariadnen, euz-
 ius etiam coronam stella-
 rum choro annumeratam
 addidit: alteram verò Ica-
 ri agricolæ filiam. Et quòd
 omnium est ridiculosissi-
 mum, ὁ Superi, Erigones
 quoq; canem illum adduxit,
 ne tristitia afficeretur puel-
 la, si familiarem suū in cœ-
 lo non haberet, & eam quam
 in delicijs habuit camiculam.
 Hæc verò non videntur no-
 bis esse contumeliosa, quæq;
 nec insania nec risu careant.
 Audite etiam alios IVPIT.
 c Caue Mome, quicquam di-
 xerit aut de Aesculapio, aut
 de Hercule. Video enim quò

φέρη ἄλόςθ. οὐλοῖ γάρ, ὁ μὲν
 αὐτῶν ἰάται, καὶ ἀτίησιμ
 ἐν τῶν νόσων, καὶ ἐν πομπῶν
 ἀντάξῃ. Ὁ ἄνωρ ὁ δ' Ἡρακ
 κλῆς, ἧος ἄν ἐμὸς, ἐκ ὀλιγορ
 πόνων ἐπρίατο πλὴν ἀθανά
 τισιν, ὡς τε μὴ καὶ ἡγόρα αὐ
 τῶν. Μῶ. σιωπήσωμαι ἴσθ' ὅτι,
 ὁ Ζεὺς, πομπὰ ἀπέμ' ἔχων, καὶ
 τοὶ ἄ μνηστῆρ ἄμο, ἔτι τὰ ση
 μῖα ἔχουσι τὸ πυρὸς· εἰ δὲ ἐξέλω
 καὶ πῆς αὐτόρ σε τῆ παρρη
 σία χυθῶσαι, πομπὰ δὲν ἔχον
 ἀπέμ'. Ζεὺς, καὶ μὴ πῆς ἐμὶ
 ἔξῃσι μάλιστ'. μῶρ δ' ἄρ καὶ
 μὲ ξφίας διώκεις; Μῶ. ἐν
 Κρήτῃ μὲν ἔ μόνον τούτο ἀ
 κῖσάσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπότι
 περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφορ
 ἐπιδευνύουσιν· ἐγὼ δὲ ὅτε
 ἐθένοισ πάθωμαι, ὅτε Ἀχαιῶν
 Αἰγιυῖσιν ἑποβολῆμαὶ ὄρ σε
 ἄν φάσκουσιν. ἂ δὲ μάλιστ' ἐ
 λεχθῆναι δέμ' ἡγῶμαι, ταῦ
 τα ἐρῶ. πλὴν γὰρ τοὶ ἄρχεῖν τ
 τοιούτων

quoque de te dislitant, atque etiam sepulchrum tuum com
 monstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem ha
 beo, neque ex Achiuorum numero Aeginensibus subditicium
 te esse affirmantibus. Ceterum quæ cumprimis reprehensio
 ne digna sunt, ea in medium adducam. Emmuero horum
 deli.

orationis tuæ impetura piam
 ris. Etenim horum alter a
 git medicum, et agrotos
 morbis leuat, estq; planè
 multis alijs antefendus.

At Hercules filius meus exi
 stens non paucis laboribus
 immortalitatem adeptus est.

Itaque caue ne hosce ac
 cuses temerè. MO. Intui
 quidem gratiam tacebo, ὁ
 Iupiter, etsi multa dicena
 da habeam: atque si nihil
 aliud, adhuc tamen signa
 igne iniusta in corpore re
 tinent. Porro si liceret et
 aduersum te dicendi libera
 tate uti, multa haberem
 quæ possim oratione repre
 hendere. IVPIT. Atqui
 in me maximè tibi licet di
 cere. Nunquid igitur et
 me ut deum inquis inum in
 ius vocas? MO. Equidem
 in Creta non tantum hoc
 audire licet: verum aliud

ζείτων παρανομιάτων, ἢ
 πῶς αἰτία τῶ νοθοβλήα ἢ
 μῶν τὸ ξυλίδιον οὐ, ὁ Ζεῦ,
 παρέσθω, θυγατρὶς ἱμηνίου.
 μῦθ', καὶ κατιῶν παρ' αὐτῶν
 τὰς, ἢ ἀποτι ἀπὸ σχήματι,
 ὡς τὴν ἡμῶν διδύχα, μὴ σε
 καταθύνη τις ξυθαβῶν, ὁ-
 πότ' ἄν ταῦρος ἢ, ἢ τῶν χυ-
 σοχῶν τις καταγράσκται
 χροσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,
 ἢ ὄρωθ' ἢ ψήμιον ἢ ἰσόβιον
 ἢ μὴ γένη. πῶς ἀπ' αἰμί-
 πηκας γὰ τὸν ὕρανὸν τῶν
 ἡμιθέων τότων, ἢ γὰ ἄν ἄλ-
 λως ἀποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα
 γυλοτάτον ὄντα, ὁπότ' ἄν
 τις ἄφνω ἀκίση, ὅτι ὁ Ηρα.
 κῆρ μὴ θεὸς ἀπελάχθη, ὁ
 δὲ Ἐυρωθίδης, ὃς ἰπτασθῆν
 αὐτῶ, τίθνηκε. καὶ πλεῖστον
 Ηρακλίου νῆας, οἰκίτη ὄντος,
 καὶ Ἐυρωθίδος τάφθ', τὸ δι-
 σπότη αὐτῶ. καὶ πάλιν ἰν
 Θήβας, Διόνυσθ' μὴ θεὸς,
 οἱ δ' ἀνψιοὶ αὐτῶ, ὁ Πηνθίδης

καὶ autem qui illi imperavit,
 factis functum esse. Et Herculis templum cerni in pro-
 ximo ministri existentis, Eurysthei verò illius domini
 sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysus, deus fa-
 ctus est: eius autem consobrini, nimirum Pentheus,

delictorum principij, & con-
 cilij nostri nothorum mul-
 titudine & adulterandi, caus-
 sam tu Iupiter adeò primus
 induxisti, cum puellis ac
 mulieribus mortalis condi-
 tionis rem habere suscipiens,
 ac alio subinde habitu ad
 eas deserto caelo descendens.

Itaque persæpe in metusu-
 mus, ne quis te comprehen-
 sum sacrificet, quoties tau-
 rus factus es: aut quispiam
 ex aurifusoribus te consti-
 tum perimat, quoties au-
 rispeciem indueris, ac nos-
 tris pro Ioue aut segmen-
 tum, aut armilla aut man-
 ris factus fueris. Sedenim
 hisce semideis cælum iam
 compleuisti: neque aliter
 possum dicere. Estq; res pla-
 nè absurdissima, si quis ex
 improviso audierit Hercus
 lem in deorum numerum
 esse assumptum, Eurysthea

καὶ ὁ Ἀνταίων καὶ ὁ Λαερ-
 ρος, ἀνθρώπων ἀπάντων
 λαοδραμονίστασι. ἀφ' οὗ δὲ
 ἀπαξ οὖν, ὁ Ζεὺς, ἀνέωξας τοῖς
 θεοῖς τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ
 τὰς θυγὰς ἱστάμενος, ἔπαυτο
 ἐπιβουλεύειν σε καὶ ἐπὶ ἄλλοις
 τοῖς μόνον, ἀλλ' ἔπειρ' αἰσχί-
 σθη καὶ αἰθνήσασθαι· τίς γὰρ
 ἐκείνη τὸν Ἀχιλλεὺ καὶ τὸν
 Πηλεῖδον, καὶ τὸν Ενδυ-
 μίωνα καὶ τὸν Πάριον, καὶ
 τοὺς ἄλλους: ὡς τε ταῦτα
 ἔλασεν μοι Διὸς· μα-
 κρόν γ' ἄρ' τὸ δεινὸν χερ-
 σῶσός. Ζεὺς· μηδὲν περὶ τῷ
 Ταντάλῳ, ὁ Μῶμος, ἔπειθ'·
 γαλλανῶ γ' εἰ λυπήσει
 τὸ μαρτύριον, ἐναδίσας ἐς τὸ
 γῆθ'. Μῶ· ἐκείν' μὴδ' ἐπι-
 στήθ' ἀετῶ ἔπειθ', ὅτι καὶ οὗτος
 ἐν τῷ ἔρανῳ ἔσθην, ἐπὶ τῷ
 βασίλει σκῆπτρον λαβὼν.
 γῆθ', καὶ μόνον ἐπὶ πῶ
 ἐπαυτοῦ τοῦ προφάσασθαι, θεὸς
 δὲ Διὸς, ἢ καὶ τοῦτο τῷ
 Ταντάλῳ ἐνεκα ἐλάττω·
 ἀλλ'

ac tantum non super capite tuo nidificans, & deus esse ge-
 sinens; aut illam quoque in Ganymedis gratiam prateribimus?

Atqui,

& Aëlaon, Learchus,
 homines fuerunt omnium
 infelicissimi. Ex quo verò
 tu Jupiter semel illis hanc
 licentia ianuam aperuisti,
 & cum mortalibus com-
 mercium habere cepisti,
 omnes tuum institutum im-
 mitantur. Neque tantum
 deū tui sunt imitatores, sed
 etiam dea hæc in parte
 tuum emulantur ingenium.
 Quis enim ignorat Anchi-
 sen, & Tithonum, & Endy-
 miona, & Iasonem, & com-
 plures alios? Itaque hæc mihi
 missa faciendæ videntur.
 multi enim laboris esset hæc
 cuncta singulatim reprehē-
 dere. IVPIT. At vide Mo-
 me, ne quid ^h de Ganymede
 dixeris. Malè enim me ha-
 bebis, si adolescentem ver-
 bis conturbaueris, affecto
 contumelia genere. MO.
 Proinde neque de ⁱ aquila
 quæquam distulurus sum,
 quòd & illa in cælo versa-
 tur, regio scepro insident,

ἀπ' ὁ Ἀλλήγῃ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
 Κορύβας καὶ ὁ Σαβάξιος ὡς
 ἔχῃ ἡμῖν ἱπασικεκλιθεῖσαν
 οὐδὲ, ἢ ὁ Μίδρυς ἰκέρῃ, ὁ
 Μήδῃ, ὁ τὸν λαύδιον καὶ
 πλὴν τιάραν, ἢ Ἐκλιῶ
 ἔχῃ πῆ φωνῇ, ὅς τε οὐδ' ἔρ
 πῆ πῆ τις, ξυῖναι. Τεταρτέρ
 οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται, ταῦ
 τα ὀρῶντων αὐτῶν, μακρὰ
 ἡμῖν χάραρ ἄπουτος αὐ
 τοῖ ἀπαθανάτιστοι, καὶ θεὸς
 χαροτοῦσι, οὓς ἂν ἰθε
 λίσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον,
 ὅν πῃ καὶ Ζάμολξίς δὲ
 γῆ ἂν παρνεγράψῃ, ἐκ
 οἷδ' ὅπως ἔχῃ αὐτῶν. καὶ τοῖ
 ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μὲ
 τρια, οὐδ' ὦ λιωπρόσωπι, καὶ
 συνδόσιρ ἰσαλιμῆς Αἰγύ
 πτω, τίς εἶ, ὦ βέλτις, ἢ πῶς
 ἀξιοῖς θεὸς εἶν, ὑλακτῶν; τί
 δὲ βολόμῃ καὶ ὁ Μερμῆ
 τῆς οὐδὲ ταῦρ; ὁ ποικίλος,
 πεσκιωῖται, καὶ ἔχῃ, καὶ πῆ
 φῖτας ἔχῃ; ἀσχωόμεαι δὲ
 ἐν ὁ canino rictu hians Aegyptie, qui sindone amictus
 es. quisnam esse gloriaris, ὁ optime, aut quomodo deus
 esse contendis latrando? Quid autem sibi vult ὁ Mem
 phites taurus ille versicolor, qui ὁ precibus deueneratur,
 ὁ respondet oraculis, neque non prophetas habet? Pu
 det

Atqui, ὁ Iupiter, Attis ille;
 ὁ Corybas, ὁ Sabaxius,
 vnde nobis tandem accersis
 ti veniunt? Aut etiam Mi
 thres ille Medus, qui indu
 mento Persico amictus, ὁ
 tiara redimitus est, neque
 Græcam vocem sonans, adē
 ut si quis illi nectar propi
 net, prabibentem non mela
 ligat? Itaque ὁ Scythæ ὁ
 Getæ hæc videntes, nobis
 longum valere iussis, ipsi
 immortalitate donant ho
 mines, suisq; suffragijs deos
 quoscunque liberari con
 stituunt, non alia ratione
 quam Zamolxis seruilis con
 ditionis homo existens, di
 uinitatem adeptus est, ὁ
 deorum numero ascriptus,
 haud scio quo modo no
 bis imposuerit. At sanè
 hæc omnia, ὁ Dii, adhuc
 mediocria, ὁ aliquo mo
 do ferenda sunt: cæterum
 tu ὁ canino rictu hians
 Aegyptie, qui sindone
 amictus es. quisnam esse
 gloriaris, ὁ optime, aut
 quomodo deus esse con
 tendis latrando? Quid
 autem sibi vult ὁ Mem
 phites taurus ille versicolor,
 qui ὁ precibus deueneratur,
 ὁ respondet oraculis, ne
 que non prophetas habet?
 Pu
 det

Ἰδίας καὶ πιδάκους ἀπᾶν καὶ
 πράγας, ἅμα ποικῶ γυλοίο-
 τира, ἐκ οἰδ᾽ ὅπως ἐξ Αἰγυπτῆς
 πρᾶβυδοῦσά ἐς τὸ ἑράνδον, ἃ
 ἕμᾶς, ὧ θεοί, πῶς ἀνῆχθε, ὁ
 ρῶν] ἔν' ἵπ' ἴσους, ἢ καὶ μάλλον
 ἕμῶν πεσικυώερα; ἢ σὺ, ὦ
 Ζεῦ, πῶς φέρεται, ἰπειδὰρ λιεῦ
 ἀεράτα φύσασί σοι; Ζεὺς. αὖ
 θεὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ
 περὶ τῶν Αἰγυπτίων ὁ μῶς δὲ
 ἔρ, ὦ Μῶμ, τὰ ποικῶ ἀντῶν
 ἀνίματ' ἔδει, καὶ ὁ πᾶν χυλὸν
 καταγλυῶν, ἀμύδον ὄψα,
 Μῶμ. πᾶν γῆρ μυσηίων, ὦ
 Ζεῦ, δῆ ἕμῃ, ὡς εἰδείσαι θεὸς
 μὲ, τὸς θεὸς, λιωοικφάδος δὲ,
 τὸς λιωοικφάλους. Ζεὺς. ἔα,
 φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων
 ἄλλο τὲ γ' ἐπερὶ τέτων ἰπι-
 σκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ
 τὸς ἀμύδους λέγει. Μῶμ. τὸ Τρο-
 φόνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλισσα
 με ἀπηνίχθ, τὸ Ἀμφιλοχον, ὁ
 ἰναγῆς ἀνθρώπος, καὶ μυπρα-
 νοῖς ἡδὲ ὦν, θεσιπιδεῖ ὁ γῆ-
 νῶν ἐν Κιλικίᾳ, ψουλόμ-

υ

per sunt, adducito. MOM. Trophonium; ὁ Iupiter, ὃ quod
 me praeuocat, Antiochum ille, inquam, scelesti & matricidae
 hominis filius uaticinatur in Cilicia, multa impudenter emen-

det verò me ciconias percen-
 sere, & simias, & hircos,
 atque his longè absurdio-
 ra, quae nescio quomodo eà
 Aegypto in caelum usque
 conscenderunt. Illa itaque,
 ὁ Διῷ, quomodo sustineris,
 aequali uobiscum honore
 aui etiam amplius adorari?
 Aut, tu Iupiter, quo ferre po-
 tes animo, posteaquam ari-
 cas cornua tibi produxe-
 rint? MOM. Turpia pros-
 fectò sunt quae dicis de Aea-
 gyptijs: at tamen pleraque
 illorum in se mystica com-
 plectuntur aenigmata, quae
 non prorsus à prophanis de-
 ridenda sunt. IVPIT. Pla-
 nè nobis, Iupiter, opus est
 mysterijs; ut deos, deos esse
 cognoscamus: & canibus ca-
 pitibus praeditos, canes esse
 intelligamus. IVPIT. Mitte
 de Aegyptijs in praesens dic-
 cere, nos verò de his aliàs
 per oecium deliberabimus. I-
 itaque alios, si qui notandi su-

M m m

tiens,

ὅτι τὰ ποικᾶ, καὶ γουτῶν
 τοῖν ἀνοῖν ὀκολοῖν ἔνικα.
 τοιγαρῶν ἐν ἔτι σὺ, ὁ Ἀπολλοῦ
 πορ, ὠδονιμῆς, ἀπὸ ἡδῆ
 πᾶς λῖθου, καὶ πᾶς βωριδὸς
 χρομῶδᾶ, ὅς ἀν' ἐλαίῳ πρὸς
 χυθῆ, καὶ σφᾶνὸς ἔχῃ, καὶ γόγ-
 ῶς ἀνδρῶς ὀνομασθῆναι, οἷα ποικᾶ
 λαί ἄστρ. ἡδῆ καὶ ὁ Πονυδᾶ-
 μαντι ὅτι ἀθλητῶ ἀνδρῶς
 ἰάσα τὸς πυρῆστας ἐν Ο-
 λυμπία, καὶ ὁ Θραζῆς ἐν
 Θάσῳ καὶ Εὐβοῆ ὄνομα ἐν
 Ἰλίῳ, καὶ Πρωτσίλαῳ κατα-
 τικρῖ ἐν Χερρόνῳ ἀφ' οὗδ'
 ἔρ τοσῶτοι γυρόναρ, ἐπιδῆ-
 δακκ μᾶλλον ἢ ἐπιουρία καὶ
 ἐροσυνία, καὶ ὄλος, καταπε-
 φρονήμασιρ ἡμῶν, καὶ ποιῶν-
 τῶν, καὶ ταῦτα μὲν περὶ τὸ νό-
 θων καὶ παρρηγῶν ἀπῶν. ἐγὼ δὲ
 καὶ ξύνα ὀνόματα ποικᾶ ἡδῆ
 ἀκούω, ὅτι ὄντων τινῶν παρ'
 ἡμῶν, ὅτι συσῆμα ὄλος δακκ
 μῶν, πάντ, ὁ Ζεῦ, καὶ ἐπι-
 τότοις γυθῶ. ἢ πῶ γάρ θηρ ἢ
 ποικᾶ ῥῆμα ἢ ἀρετῆ καὶ
 φύσις,

iens, & duorum obolorum
 gratia prestigijs incantans
 homines. Quocirca non am-
 plius tu Apollo ob vaticinij
 predicationem habebis im-
 precio, sed iam omnis lapis
 & quavis ara responsa dat
 oraculum petentibus, dum
 modo oleo perfusa fuerit,
 & coronas habuerit, & ho-
 mine prestigiatore abunda-
 uerit, cuiusmodi iam permul-
 ti sunt. Iam etiā Polydaman-
 tis athletæ statua medetur fe-
 bre laborantibus in Olympia,
 & Theagenis in Thaso.
 Quin Hectori quoque sacra
 faciunt in Ilio, & eregionē
 Protefilao, nempe in Cher-
 roneſo. Et quo igitur in tan-
 tum numerum subinde aucti
 excreuimus, magis in usu
 fuit periuriū & sacrilegium,
 & omninō nos despectui has-
 bere cœperunt recte facien-
 tes. Et hæc quidē de nobis
 & suppositiujs dicta esse vo-
 lui. Caterū ego & peregrina
 nomina permulta audiens eorum qui neq; degit apud nos, neq;
 ullo modo possunt esse, admodum, ὁ Iupiter, propter hæc ri-
 deo. Vbi enim geniū est multis modis iactata illa virtus, &
 natura,

DEORVM CONCILIVM. 215

φύσις, καὶ ἐμαρμύνη ἢ τύχη, ἀνυπόστατα ἢ ἡγρὰ πραγματευομένων ἐνομήσια ἀπὸ βλακῶν ἀνθρώπων, τῶν φιλοσόφων ἰσχυροτέρη, καὶ ὁμοίως αὐτοσχέδια ὄντα, ἔτω τὸν ἀνεκτουσὶν ὡς τε οὐδὲς ἡμῶν ἔδδ' ὅτι βίβληται, ἢ δὲς ὅτι ἡδὲρ μνείας ἰκατάμας παραστήσῃ, ὁμοίως τῶν τῶν πράξεσθαι τὰ μνημοσύνα, καὶ ἂ ἐξ ἀρχῆς ἰκατοσὶν ἰκατάμα. ἢ δὲς ἄρ οὐ ἰσοίμωσι, ὦ Ζεῦ, ἢ ποσὶ ἢ ἀρετῶν ἢ φύσιν ἢ ἀμφιμύλων ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀνεκτῆς ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων ἀρετῆσιν, οἶδα, ἢ μὴ καὶ ἡσέας τις εἶ, ὡς βόωντων αὐτῶν μὴ ἐπαιεῖν. ποσὶ ἂ ἐτιζομεν ἀπὲρ, καταπέσσω τὴν λόγον ὅρῳ γὰρ τὸς ποσὶς ἀχόμοστος μοι λίγούσι, ἢ σείτ τῶντας, ἰκένοσ μάλινα, ὦρ ἡα ἐψαδὲ ἢ παρρησία τὸ λόγον. αἶρας γοῦ ἢ ἐθελασ, ὦ Ζεῦ, τῖσφαισ ἰαυδῖρε νεκαε. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & iam sibila esse maxime verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro concludenda oratione, si ita sedet, animo tuo, Iupiter

natura, & fatū, & fortuna, intoleranda & vana rerū vocabula ab inertibus hominibus philosophia titulo semes venditantibus exrogitata. Quae quanquam ipsorum cōmentia sunt, sic tamen simplicium animos peruaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habens, quòd etià si infirmitas hecatōbas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilò secus eo facturam, quæ à fatiis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentiū Parca fatalib. fufis adneuerint. Perlibenter itaq; te, Iupiter, interrogarem, vbi nam gentiū tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatū? Quòd enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias mihi dubium nō est, nisi fortasse quispiam surdis sit auribus, ut eosdem vociferantes inaudire nequeat. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & iam sibila esse maxime verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro concludenda oratione, si ita sedet, animo tuo, Iupiter

M m 2 decre-

ψήφισμά τι κατὰ τῶν ἀνα-
 γνώσομαι ἢ δὴ ξυγγράμμα
 νορ. Ζὺς ἀνάγνωδι· ὃ πάντα
 ἦ ἀλόγως ἤτιάσω, καὶ δὲ τὰ
 ποικιλὰ αὐτῶν ἐπισχέιν, ὡς μὴ
 ἐπιπλεῖον ἀν γίνουσα.

decretum quoddam de illis
 iam conscriptum legam.
 IVP. Recita. Neq; enim omnia
 absurde aut de nihilo re-
 prehendisti Et sanè multa
 ex illis imhibenda & coëra-

cenda sunt, ne immensum exerescant.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

MOMUS hïc introducitur conuicij & maledicentię ac
 reprehensionis deus: liuorem ac inuidiam dicere
 possumus. Hunc Hesiodus in Theog. natum ex nocte
 cecinit, vnà cum morte, & somno & insomnijs, cæteris-
 que. Hunc inducit Lucianus nec semel taxantem cum
 alia, tum deos ipsos: vt minùs mirum sit, & illum san-
 dalia & crepidas Veneris vituperasse, adeò vt inter pro-
 uerbia iam Momo locus sit. Apologus ille certè in om-
 nium est ore, Momum reprehendisse Vulcanum, quòd
 non fenestratù hominis pectus fecisset, quo eius cogi-
 tatus planè viderentur, res est nota, præcipuè in nostri
 Luciani Hermetimo, & hïc. Item in veratù Histor. lib.
 2. Momi aut oratio ad deos habetur in Ioue Tragædo.

a DIMIBIA parte.] Pana pedibus caprinis pingunt. Hïc
 igitur Theocriti. λαπρανέγονος vocat: idem est, ac si dicat, qui ha-
 bet membra seu pedes desinentes in vngulas, vel caprinos. Qui
 autem Panes à Græcis vocantur, eos Latini videntur, addita a-
 spiratione, Faunos vocare, & si non me fallit Latinorum, vel A-
 boriginum postius quendam regem Faunum fuisse. Panas Mela
 Aegipanas vocat, Aegipanusque celebratur forma. Homi-
 nes autem ferebãtur esse monstrosi & bifformes, mixti ex homi-
 ne & capro. b. Senex simis narib.] Silenum intelligit com-
 pressæ & simæ naris, qui Bacchi nurio apud Lucret. lib. 4. ex-
 qui super asino vehi solitus, ex cuius vitio apud Lucret. lib. 4. ex-
 cogitatur

rogitata est speciosa in amica excusatio deformitatis, quæ eadem in deo sit, ut prope venustum videri debeat & decorum, quod in dijs reperitur, quo omnis labis & turpiudinis experies habentur: Simula, inquit, σιλίων ac satyra est. d. Satyri acutis auribus. Non enim (ut opinor) acutis dicit, acutè & attentè audientes, & Bacchi canticis operam dantes, & arrectis auribus, sed in acumen fatigatis atq; collectis. Horat. 2. Car. ad. 19. & aureis Capripedum Satyrorum acutas. Hic Hor. ut & multi alij Satyris caprarum tribuit pedes, quos esse Panis potius paulò antè Lucian. dicit. Ita dimidia sui parse caper est Pan, ut censeat Lucianus. Nonnulli tamen scriptores, Satyros dicunt esse tanquam Silenos & Panis, eosq; ad libidinem & rem veneream admodum propensos esse, Satyrosq; δὸν τὸ σάτυρος esse appellatos, quæ vel est inflammata rei venereæ cupiditas, vel πικρὸν ἢ ἄπικρον μῆλον. Baccus quidem ille apud Theocrit. ad d. caprarium quendam libidiniosorem, dicit genere & congnatione cum Satyris, aut Panibus esse coniunctum, atque etiam cum illis libidine certare posse. Capripedes autem & Horatius & Lucretius Satyros appellant Lucret. lib. 4.

Hæc loca capripedes Satyros, Nymphasq; tenere, Finiçimi fingunt, & Faunos esse loquuntur, &c.

Vterque & Lucret. & Horat. epithetum Græcum τῶν ποδῶν expressit. Pausanias in Atticis narrat, se à quodam Ephemo Care de Satyris accipisse, cum in Italiam nauigaret, se vi ventorum & tempestate abreptum, à recto cursu longè admodum aberrasse, atq; in mare peregrinum & inaudisum, in quo denique nauigari non solet, delatum esse: in eo mari insulas esse multas desertas atque incultas, in quibus habitarent tamen homines ferè, & agrestes, & rufi, quibus caudæ non multò caudis equinis minores ad coxas usque propendèrent: insulas autem illas appellari Satyridas. Plura de Satyrorum profusa libidine scribit, & Ariadnem.] Ariadne, Minois regis Creteæ & Pasiphaneus filia, quam à Theseo in insula Naxo desertam, Bacchus in uxorem accepisse dicitur, eius quæ coronam illi à Venere datam, novem stellis adornasse, atq; inser sydera reposituisse. e. Caue Momme quicq. dix. de Aescul.] Aesculapius præstantissimus apud veteres Medicus, ob id quæ pro deo habitus, & ἄσκληπιος

Græcis dictus. *f* In Creta sepulchrum tuum.] In *Cressa* Iouis sepulchrum visum est cum inscriptione: ο Ζεύς ἔσθ' ἄγορεύει. In hoc sepulchro conditus Iupiter Sarrum filius. *g* Adulterandi.] De Iouis adulterijs, de stupris & alijs eius nefandis & turpibus amoribus ac incestis concubijs, qui ne à sorore quidem abstinuit. Vide *Iliad.* Homeri lib. 14. ubi ipse Iupiter eos narrat uxori suæ, quasi re præclare gesta: *Quidam* etiam lib. 6. *Metam.* & *Isocratem* in *Helenæ* laudationem, *Pindarum*, *Lycophronem*, *Apollonium*, & cæteros innumeros propemodum. Apud eundem *Lucianum* in *Dialogo* Iunonis & Iouis uxore legitima relicta in terra adulteriæ exercet. Idem in libro de *Sacrificijs*, & in *Promethei* *cauaso*. *h* De *Ganymede*.] Hunc Iupiter in aquilam conuersus raptuisse dicitur. Causa turpitudinem explicat idem *Lucianus* in *Dialogis* *Deorum*. *i* *Aquila*.] De *Aquila* præstantia nonnihil agit *Pindarus* *Ode* 2. *Pythiorum*, & *Ode* 3. *Neme.* dicitur Ioui esse dicata, tum ob fortitudinem & præstantiam, tum quia altissimè volat, & ad summam aeris loca peruadit. *Horatius*:

Qualem ministrum fulminis alitem
Cui rex deorum regnum in auis vagas
Permisit, expertus fidelem
Iuppiter in Ganymede fluo:
Olim inuentas, & patrius vigor
Nido laborum propulit inficium.

Homerus multis in locis inducit missa à Ioue ostenta per aquilam. *h* *Modò* oleo perfusa fuerit.] Ea fuit veterum superstitio, ut simulachra deorum religiosè pieque oleo perfunderent, huncque cultum superis gratissimum & acceptissimum putarent. Solebant & ad illa circumagi, & ut Græci dicunt, *εὐσεβειῶδες*. Hinc *Lucret.* lib. 5. *Rerum naturalium*:

Nec pietas vlla est velatu sæpè videri.
Vertit ad lapidè, atque omnes accedere ad aras.

Lapidem vocat statuam marmoream iacentem, ad quam volu-
fabantur. *l* *Theagenis* in *Thaso*.] De *Theagene* scribit
Pausanias in *Eliaci*, cum alia, tum quòd eius
statua arca collapsa quendam
oppresserit.